

Передплата

на «РУСЛАНА» виносять:

в Австрії:

на цілий рік . . . 10 зр. (20 кор.)
на пів року . . . 5 зр. (10 кор.)
на чверть року . . . 2 50 зр. (5 кор.)
на місяць . . . 85 кр. (1 к. 70 с.)

За границю:

на цілий рік . . . 16 рублів
або 36 франків
на пів року . . . 8 рублів
або 18 франків
Поодинокі числа по 8 кр. ав.

РУСЛАН

«Вирвеш ми очі і душу ми вирвеш: а не возьмеш милости і віри не возьмеш,
бо руске ми серце і віра руска» — З Русланових псалмів М. Пашкевича.

Виходить у Львові що дня
крім неділь і руских свят
о год. 6-ій пополудні.

Редакция, адміністрація і
експедиція «Руслана» під ч. 9.
ул. Коперника (Ліндога ч. 9.) Ек-
спедиція місцева в Агенції Со-
коловського в пасажі Гавсмана.

Рукописи звертає ся лише
на попереднє застереження. —
Рекламації неопечатаві вільні
від порта. — Оголошення зви-
чайні приймають ся по ціні
10 кр. від стрічки, а в «Наді-
сланім» 20 кр. від стрічки. По-
длики і приватні донесення по
15 кр. від стрічки.

Польські гайдамаки.

В часі, коли в соймі А. Потоцкий піддав в сумнів лояльність Русинів, закидаючи їм, що «зиркають до чужої держави», коли в посольській палаті відкидають шкільні жаданя Русинів, а натомість предкладають заведене утрактівізму, твердячи, що руска школа заціплює ненависть до Поляків, коли польська праса, один з найпочитніших польських органів, називає нас гайдамаками, а другі часописи покванно передрукують його їдкі, ненависні статі, коли названо наші читальні жерелом радикальних і гайдамацких затій, зажадано контролі шкільних руских читанок, в яких мають знаходити ся уступи, підбурюючі против Поляків і шляхти (не винймаючи навіть читанок п. Барвіньського), коли наклеїмлено наше духовенство проповідниками племявої ненависти і бунту, — стало ся щось таке, що сам «Dziennik polski» назвав: *potwojne, lecz nierawdorodne!*

Іменно донесли деякі львівські дневники, що краєва рада шкільна мала поручити дотичним, підвласним органам, щоби они піддали докладній ревізії сьпіванники для народних шкіл і вичеркнули з них пісні про Кіліньського (варшавський швець, який відзначив ся в повстаню) та Гловацкого Бартоша (мужик-воєк з часів Косцюшки) і взагалі всі пісні, побуджуючі діточу фантазію до воєнної вражди та кровавої відплати.

Було би се розпоряджене — нише з сеї нагоди «Dziennik polski» — так огидно оригінальне, що майже не хоче ся вірити, аби оно дійсно могло зродити ся при зеленім столику нарад сеї шкільної магістратури. Бо чиж можна повірити, щоби збір посивілих в педагогічній праці горожан краю, які отже знають — або що наймен-

ше повинні знати, свою суспільність — міг здобути ся на крок рівно безглуздий, як безцільний? Бо застановім ся, ко-го тут проскрибують: Кіліньського і Гловацкого? А чиж то они бороли ся против Австрії, чиж се може убійники коронованих голов, як пр. такий Люккені і Бреши, чи в піснях, прославляючих любов вітчизни і геройство сих двох гарних, історичних постатей містить ся яка революційна думка против цілости і безпечности держави Габсбургів? То вже хиба би шкільна рада пішла в сліди познанської гакати та пруских ляндратів, або стала добровільною експозитурою російского правительства, коли-б здобула ся на сего рода антипольске, а в додатку страшно немудре розпоряджене... Таж пошана та любов своєї історичної минувшини, своїх героїв — чи то пісні, чи молитви, не належить в конституційній Австрії, особливо під правлінням такого великодушного і напому народови жичливого монарха, як цар Франц Йосиф — до заказаних ділань, каригідних, або деморалізуючих; таж лише задивлена в великі постати нашої народної минувшини наша дітворя може вирости вдатно на горожан, любячих щиро свій край, а позиточних для держави!

Що-до наших шкільних читанок та сьпіванників краєва рада шкільна вже давно перевела «як найскрупуляційнішу ревізію», в тім згляді, в яким тепер ставить несмілий крок супротив польских, шкільних видавництв. Наш Шевченко в більшій половині «не надає ся» до шкільного ужитку, а решту допускають лише обкромну та перелицьовану «на шкільний лад». Такі велитні історичні постати, як Богдан Хмельницький, гетьман Трясило і другі з доби пробудження українского народного духа та самосвідомости мусять уступати з перед очий нашого молодого покоління, бо

се обняті загальною назвою польских недоуків «гайдамаки».

А онде жне були гірні гайдамаки, як отсей Кіліньський та Гловацкий: і сї і тамті повставали оружною рукою против гнєту, против знасиля, против всенародньої кривди та вели за собою народ до кровавого бою. І сї і тамті не воювали против Австрії, не нарушили нічим «урядової лояльности» — але чи з педагогічних зглядів порадно і корисно класти описи сих подій в шкільні читанки та укладати пісні про них в шкільних сьпіванниках? Чиж доконче в живій діточій фантазії зображати народних героїв так, як от, Кіліньський стоїть в своїм парку у Львові, з піднесеною до братоубійного удару шаблею, або народні подвиги ілюструвати краскою крови і пожого, як ось в Рацлавіцькій панорамі? Чи замість духа прощеня і лагідности маємо плекати в молодім покоління завзяте та кровожадність, замість жалувати над страшними картинами минувшини, як признаками варварства, ставити їх за ідеал для будучности!

Ні, і стораз ні! Нехай душі наших дітий остануть чисті від братерської вражди, звірської кровожадности, нехай они глядять ясними очима у світлу правду Божої заповіді вселюдскої любови ближнього, нехай они живуть в переконаню, що язва масових мордів на боєвищах є вже анахронізмом, що она повинна вже належати до історії, як давне людодїство, а пізнійші людські жертви в честь поганських божків.

Хотя і як нам тяжко згадувати наші давні відносини до Польщі, про які наш кобзар Шевченко каже в «Гайдамаках»:

Того-ж батька, такі-ж діти
Жити-б та братать ся!
Ні, не вмїли, не хотїли,
Треба роз'єднать ся!

Наталя Вахнянин.

ЛОВЦІ.

Чотири лица в купе: батько, мати і дві доньки. Старий з виду похорий на чоловіка маючого. В него годинник на золотій увязці, в краватці спинка з блискучим самоцьвітом, на уканику грубий шерстєнь з печаткою, на мизниці туркос, обзаджений равтами. Привітливий, ласкавий до всякого, глядить він весело довокла себе, дотєнує і любить іменно товариство молодих людей. Лише хвилями зиркне він на доньки і тоді перелетить по чолі єго якийсь сум і здвигне ся грудь, неваче-би до якого глибокого-стону.

Мати ще собі нічого. Але з материнської любови до доньок она одягає ся понад свій вік, чорно, поважно. І она привітлива до кожного, і она ласкава іменно до проїзжих мущин. Але і по єї ще круглім личку майне хвилями легкати якугось сумованя.

Обі доні — як дві рожі в розцвітї, на котрих листок ще крїпко держить ся. Они на переміну ведуть ся ніби сполохані перепелочки,

то знов як статочні і вже досьвідні, спілі дівчата.

Ціле се товариство обявляє великий талант, в одній хвили дізнатись, чи случайно проїзжий мущина жонатий чи ще не іскусобрачний. Як жонатий, то в купе сєйчас повіє холодом пізньої осєви. Тоді батько дивить ся крїзь вікно на дроти телеграфічні, мати позїває, а обі доні то ззирають ся межи собою значущо, то переморгнувши ся, сьмиють ся в хусточки. Як жеж покаже ся, що проїзжий ще самоодичик, тоді починають ся справдєнні лови. Тоді ціла родина їде кудись будь-то до Криниць, Щавниць, на Угорщину до Ужока, Шмексу, а може і дальше. Тоді батько будь-то з ненарочна стає журитись позаторічним, ще доси непроданим збіжем, клопочєсь, чи єго тисячка волів з браги заїхала щасливо на торг до Відня, і чи завідатель єго сїмох сел не залишив убезпечити 10.000 моргів сєгорічної чудесної банатки. А мама, то вже розпадає ся над трудами, які мала в часі коротких сєгорічних мясниць коло трох балів; заявляє ся ворогом нудного сїльского житя і хвалить старосьвітску строгість в хованю дівчат, бо лише з такого хованя виходять вірні і добрі жінки. Обі доні спускають на ті слова очі в долину, красїють висше ушей і мовчать уперто.

Як самоодичик дає віру всему і від часу

до часу на одну або другу донечку несьміло закине оком, тоді батько править дальше:

— Ми вибрались, самі не знаємо, куди: може в Татри, а може аж до Італії. Ви, пане, в котру сторону?

— Я, до Сянока.

— А, то гарна околиця!

— Підгірська...

— Здорова? — питає мати.

— Так... Сяно... купелі річні... — відповідає ловлена жертва.

— Як-раз для тебе, Галю! — замічає батько, указуючи на старшу донечку.

— І Филипці нашої здались би річні купелі — добавляє мати, показавши на молодшу. — Знаєш, старий? Я би...

— Що ти би, серце...

— Я би таки... бодай на дві недїлі...

— До Сянока? Про мене! — відповідає батько, — я вам в нічим не перечу... ви чей-же знаєте мене найлучше.

— А потому до Італії? — питає мама будь-то з тривоєю.

— Про мене, і до Альжиру! — каже з нехотя батько.

І вже плян готовий. Всі їдуть разом до Сянока. Купе оживляє ся, до слів вяжуть ся цілі оповіданя, зловлений воробчик розказує про своє

Треба крови, брата крови,
Бо задро, що в брата
Є в коморі і на дворі
І весело в хаті!

— то вжеж ми таки щиро раді сказати з нашим Генієм:

Оттак то, Ляше, друже-брате!
Неситні ксьондзи, маґнати
Нас поріжнили, розвели,
А ми-б і досі мирно жили!
Подай же руку козакови
І серце чистее подай
І знову іменем Христовим
Возобновим наш тихий рай!

Але польська праса стоїть на иньнім становиску, она стає в обороні шовіністичних пісень, які находять ся по польських, шкільних сьпіванниках та невідрадно мусить виглядати настрої душі польского, молодого покоління, виплеканий в такім дусі. А що є так дійсно, що дійсно настрий духа польскої суспільности склоняє ся, мимо тажких заводів в минулім століттю, до давній польскої традиції оружної відплати і насильного відродження вітчизни, доказує хотій би ентузіастичне прийняте в Кракові і у Львові сценічноно твору Виспяньского *»Wesele«*, в яким автор ілюструє зближенє ся польскої інтелігенції до польского мужика та в символічний спосіб робить закид інтелігенції, що она, розбудивши военного духа простолюдина (як-раз такими піснями, як про Кіліньского і Гловацкого) позабула военний клич, загубила той Золотий ріг, який з діда прадіда скликав народ на рать. І вся галицька Польща тішила ся, що найшов ся *»Złoty róg«*, що почула его голос в душі, що Виспяньський віщим Генієм вказав дорогу народній течії, а без відгомону, без заміту проминула відповідь п. Анни Найманової:

Zgubił nam się Złoty róg
Lecz się został Piastów płóg!

Дарма, польські гайдамаки не розуміють сего завзиву та не вірять і нам, що можна по словам Шенченка:

Із тихого правди слова
Викувати знова
До старого плуга
Новий леміш і чересло...

Виборчий рух.

З Богородчанського доносять: На зборах мужів довіря дня 30. липня порішено скликати передвиборчі збори дня 6. серпня с. р. до Богородчан міста на 2 годину з полудня, де в сали Ради повітової зволють всі кандидати, убігаючи ся о мандат посольський, явити ся і свої кандидатські бесіди проголосити. — Від Комітету передвиборчого.

«Хлопський комітет буцацкого повіта» устроїв дня 28. липня передвиборчі збори в Барши де між иньшими промовляли Микола Дебетскі і соціяліст др. Мослер з Бучача.

З Жовківщини доносять, що за кандидату рою д-ра Короля розвинено незвичайну агітацію. Доси устроєно в жовківскім повіті кільканацять передвиборчих віч, в Мокротині, Кунині, Батятичах, Скваряві і ин. В Мокротині промовляв др. Дрималик про ради громадскі, повітові, сойм і державну раду. Говорив про шкідлив сть рентових осель, про окружні громади, лісовий закон і поставив внесєнє, аби збори ухвалили адресу признаня руским послам за вихід зі сойму, що збори одноголосно прийняли.

«Жовківська Руска Рада» скликує передвиборчі збори на день 3. серпня о 3. год. пополудни до сали на Винниках, де пос. Король зложить посольське справозданє зі своєї діяльности в парламенті.

В Перемишлях відбули ся дня 28. м. м. передвиборчі збори, скликані б. послом Новаковским, на яких він зложив своє посольське справозданє і зголосив свою кандидатуру на перемиський повіт.

В Новім Торзі — як доносять польські часописи — зголосив свою кандидатуру зі сільської курії др. Андрей Храмець, лікар з Законаного.

Прогулька на Угорщину.

Замітки з подорожи.

В Яремчу при нашім приїзді заграла музика. Оповідать, що нова управа громади постарала ся о постійну жидівську кацелю на літній сезон.

Показують в Яремчу церковцю, котру збудовано зі складок і з дерева дарованого громадою Дора перед 5 літами. Є се церков Успенія Пр. Богородиці. Побіч церкви давне кладовище Яремчак. Задзвонили в дзвони коло церкви. Поясняють, що в сезоні, що неділі і свята з Дори доїзджають сьвященики з Службою Божою.

Шумить водопад Прута, минаємо камінь Добраша, два тунелі і ми в Микуличині. Кругом лісисті стежки, долина Прутами передерта, тартак, по згірях віллі. Заглядаємо за нашою рускою Гостинницею. Є се одноповерхий жовтий дім, напротив фундаменти лат. костела, пар-

хильна церков з 2 сьвящениками. Іконостас в тій церкві пензля нашого артиста Корниля Устяновича. Ідемо дальше. Від будки ч. 38 видно гору Хомяк, дальше 7 горбів побіч себе виглядом подібних — ми в Татарові. Видно церков. На лівій стороні будують нові віллі, на право всуває ся село в тісну долину. Дорогою посеред гір, шவில்ковими лісами, аж до споду зарослих, мчемо ся до стації Ворохти. Тут гори більше пологі. По лівій двіроч для нічлів і приюта туристів; по правій 2 доми побудовала дирекція залізниць в Станиславові для дїтїй своїх функціонерів на кольонії вакаційні. Білими хусточками витають нас діти. Віллі, хати і жидівскі будівлі — дворець повний літників. Велика деревляна будівля одноповерхова вириняє знову на ліво, а з вікон видно повно сьвящеників — є се Sanatorium латиньского клира в Галичині. Має 28 покоїв, 2 сали і каплицю. Незабаром має побіч стати костел за 16.000 зр. на ґрунті подарованім одним Русиним Гудулом, котрий приобцяє ще справити утвар костельну. Великі склади дощок і тартак з робітниками Мазурами доповняє сей образ на милевім просторі.

По півкруговім, мурованім мості опускаємо долину Прута і вчемо ся викрутами до Вороненки на границю Угорщини. Маленька лат. капличка — в котрій богослужєнє для барабів = (*Bahnarbeiter*) відправляло ся підчас будови залізниць — тепер заперта. В'їздімо в довгий тунель, а виїхавши, находимо ся серед густого ліса (молодикку) четинного.

Крутою петлею переїздимо до другого тунелю, з якого в'їзджаємо на першу малярську стацию Земір. Замітною є тут нага, лише травою поросла гора Шеша Петроша. Дальше в'їзджаємо в долину Чорної Тиси; ріка бере свій початок з гори Говерлі, належачої до пасма вашої славної Чорногори. Тут на стації стрічаємо ся з малярською адміністрацією і язиком, котрий тут виключно панує у всіх напсях. Тут видимо першу церковцю наших Закарпатських Русинів.

В Земірі і Керешмезе гори безлісні, травою порослі аж до найбільшої вишвини. Спїшимо купити білети до Сигота: *Marmaros Sziget*. За чверть години вже відходить поспішний (заведений перед роком) поїзд. Має лише II. і I. класу і тільки 2 ваґони і ваґон почтовый. Ваґони є висчі як у нас, з вентиляцією і дивно: розпорядки і повідомленя є кромі малярского ще в німецькім і хорватскім язичі.

Много їде жидів в другій класі, їхав також один селянин з женою, Русин, дуже поважний чоловік. Розмовляв з нами і дуже добре по руски говорив — давав нам поясненя про деякі відносини в Керешмезе, котре Русини називають: Ясіне. Сей товариш подорожи оповідав, що в тім місточку є два парохі рускі, а один папський (латиньский), що оба парохі по руски

становище, дівчата ведуть річ про свої занятя домашні, про гафти і мірти; мама закидує щось на богату виправу, на веbove біле; батько докуповує вже два сусідні села на придане, все складаєсь так гарно, так гармонійно! А яка любов межі членами родини, яка чемність! Чути лиш: серце мое, душенько, золото, кіточко, і т. д.

От вже і дворець в Сяноці, десять минут пристановки. Всі збирають ся. Батько подає руку мамі, бере єї під рамя і повагом веде до зачленої ждальні I класи. Старша доня повисела на рамени свого будучого судженого, Филиппа дріботить біля них як ясочка. Два фіякри, готель під „Золотою грушкою“, дві фронтіві комнати з бальконом, ніч, нові знакомі кажуть собі сердечне *»добраніч«*, — до *»любого свиданя«*, додає мама, — в очах Галі блиснула будто слеза. — *»Ви стружені, пане Случайкевич«*, кличе батько, давлячи сердечно руку будучого зятя, — всі ті сцени обмінвались скоро мов в калейдоскові і оба табори розходять ся. Филиппа глянула ще тужним оком за хорошим товаришем дороги, куртина запала...

По часі чути розмову між членами родини. Зразу говорять они тихо, відтак чим-раз голоснійше, ба, під кінець розляг ся крик по комнатах з бальконом. Одна з доньок впадає в судорожний плач, мама собі, а батько бє куляком об стіл, що аж склянки гонкають.

— Або лягайте спати сейчас, або я вас

кидаю на чотири вітри і пятій шум! Впрочем у мене гроші вистануть ледви на тиждень. Тепер ані мру-мру!

Така резолюція, виголошена батьком з всею рішучостию, дунає по комнатах з бальконом і несе ся дверма до третої сусідної комнати, в котрій уложив ся будучий зять.

В тім лежить і вся недогода по наших готелях. Комнати вяжуть ся з собою дерми, а скупний господар не завдасть собі на стілько труду, щоби позатикав їх бодай сінниками з соломою і позаставляв шафами.

Равенько являєсь родина в гостиниці і засідає до кави.

— Чи наш товариш подорожи, той молодий пан, вже встав? — питає батько у кельнера.

— О, ще о четвертій! — відповідає брудний кельнер.

— А, то ранна птиця! — замічає мама, — певно на проході?

— Самі мама виповати — каже бліда Галля, — я хотїла також рано встати, можна було перейти ся, а ви боїте ся, щоб я не перестудилася...

— Не говорив сей пан, куди пійшов? — питає батько у кельнера.

— Сей пан поїхав до ранішого поїзду, — каже кельнер.

На сі слова опустила мама філіжанку з

кавою, струя потекла просто на білу сукню Филиппа, дівчина зірвала ся з криком.

— Сім чортів вас дерло! — гукнув батько, не знати, чи задля розливої кави, чи задля відїзду сподіваного зятя. Обі сестри глянули по собі, мов би засьпівали собі з *»Гриця«*:

«Най же не буде ні мені, ні єї»...

— Тепер осіли ми як дурні в тім Сяноці! — мугикає собі батько під носом, міряючи гостиницю довгими ногами.

— Таж нам не конче ту лишатись, — замічає мама, — грошей на поворот ще вистане...

Товариство успокоюєсь, не каву, але що дїєсь в душах їх?

— Нема чого жалувати за таким дурнем: практикант чи асистент — замічає батько, станувши перед столом і сплюнувши здорово. — Кельнер! о котрій відходить поїзд до Перемишля?

— За годинку.

За годинку сидїла наша родина вкупі третої класи. По бурній ночі налягає на всіх четверо глибокий сон, они захропіли мішаним квартетом...

Ч. В. Кр. 41536/901.

Оголошенє ліцитації.

В цілі винаймлена митничих доходів на краєвих дорогах на 1902 рік, а евентуально по конєць 1904 року, переведе-ся у властивих повітових Виділах ліцитації.

Речинці сих ліцитацій означуть поодинокі повітові Виділи в часї між 1. вересня а 1. жовтня с. р.

ВИКАЗ МИТНИЧИХ СТАЦІЙ ВИСТАВЛЕНИХ НА ЛІЦИТАЦІЮ В 1901 РОЦІ.

Число бж.	Повіт. Виділ	Краєва дорога	Назва стації	Ціна вилична корони	Увага	Число бж.	Повіт. Виділ	Краєва дорога	Назва стації	Ціна вилична корони	Увага
1	Вережань-ський	Рогатин-Тернопіль	Куряни	2610	з домиком	21	Перемиский	Перемисьль-Сянок	Ольшани	5125	
2	Хшанівський	Краків-Хелмек	Бабяці	8 0		22	Рогатинь-ський	Рогатин-Тернопіль	Перемисьль (Пралівці)	6000	
3			Хелмек	13 0		23			Кутце	2050	з домиком
4	Городень-ський	Городенка-Залуче	Яєнів	825	з домиком	24	Ропчицький	Дембиця-Надбереже	Бережниця	1320	
5		Товмач-Заліцки	Серафимці	1720	з домиком	2	Ряшівський	Ряшів-Надбереже	Ясьонка	310	з домиком
6	Камінецький (струм.)	Львів-Стоянів	Лани польські (Лапаївка)	7420	з домиком і стайнею	26	Тарнобже-ський	Дембиця-Надбереже	Меходін	1980	з домиком
7	Кодьбушів-ський	Ряшів-Надбереже	Соколів	280	з домиком	27	Тернопіль-ський	Тернопіль-Збараж	Шляхтиці	4650	з домиком
8	Львівський	Львів-Стоянів	Жидатичі (Підліски малі)	8380	з домиком і стайнею	28	Теребо-вельський	Струсів-Бучач	Дарахів	600	з домиком
9	Лавецький	Дніпів-Шеворск-Каньчуга	Яворник польський	880	з домиком	29			Доброполе	1 00	з домиком
10			Каньчуга	3770		30	Струсів (Варваринці)	88 0	з домиком		
11	Мілецький	Дембиця-Надбереже	Аннополь	6 0	з домиком	31	Вадовицький	Затор-Суха	Грабошиці	3250	
12			Дуба	180		32			Горичівці	2780	
13			Жвпши	1220		33			Скавці	1400	
14			Тушів (Маліне)	2300	з домиком	34			Богутин	1600	
15	Ніський	Дембиця-Надбереже	Гожиця (Заліс гожицке)	1700	з домиком	35	Золочівський	Бережани-Золочів	Розвадів	16 0	
16	Ново-Тар-говецький	Чортків-Хабівка (Заборня)	Дембно	3255	з домиком	36		Зборів-Заліці	Кудобяниці	200	з домиком
17			Новий Торг (За Білям Дунайцем)	6145		37	Заліці		1800	з домиком	
18			Новий Торг (За Чорним Дунайцем)	350		38	Жовківський	Львів-Стоянів	Печихвости (Новийстив)	4000	з домиком
19	Новий Торг-Закопане	Новий Торг-Закопане	Поронін	1640	з домиком						
20			Шафлярп	1910	з домиком						

Подаючи повисше оголошенє до прилюдної відомости, Краєвий Виділ доносить заразом, що до дня 1. вересня с. р. с. е. перед визначеним речинцем для повітових ліцитацій приймати буде оферти на кожду митничу стацію, обняту виказом.

Кожда письменно оферта має бути належито опечатана і має заключати заяву, що оферентови звісні є всі условини ліцитаційні і що всім тим условинам винайму цілковито піддає ся.

Крім сего має оферент підписати ліцитаційний протокол, котрий відносить ся до винайму, о який старає ся, в доказ, що приймає постановленя обняті сим протоколом.

Застереженя виїмкового або непевного змісту не будуть узгляднені.

На коперті оферти навести треба назву стації, о якої винайм старає ся.

Рірночасно з покликанєм ся на внесєну оферту має бути віддільно в окремії коперті належито опечатаній з надмінєнем на ній митничої стації, зложєне ліцитаційне вадіум, котре має виносити 10% загальної виличної суми.

Краєвий Виділ застерігає собі право приймаєня після власного признаня лише корисної оферти і яка дає гваранцію додержаня условій винайму.

Близині інформації о ліцитаційних условинах винайму можна одержати в IV. Департаменті Краєвого Виділу, або також в повітових Виділах, а заразом можна одержати формуляр на оферту.

З Ради Краєвого Виділу
Королівства Галичини і Володимирії з Великим Княжеством Краківским.

У Львові дня 19. липня 1901.

Пйотровський в. р.